

PREGA I CINE

CONTACT

Contact és una pel·lícula basada en la novel·la del mateix títol del reconegut divulgador Carl Sagan. La pel·lícula està dirigida per Robert Zemeckis (*Forrest Gump*, *Back to the future*). Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

⇒ Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?

L'autor de la novel·la, Carl Sagan, va ser un gran divulgador científic del segle passat, conegut sobretot per la seva sèrie documental Cosmos. Només va escriure una novel·la, aquesta de Contact, que si bé té algunes diferències amb la pel·lícula, l'essencial hi és reflectit.

El tema de la novel·la i sobretot de la pel·lícula és la recerca de vida extraterrestre, però també la recerca de Déu i la contraposició entre ciència i fe.

Què ressona de cristià en Contact?

⇒ Argument

Ellie Arroway és una jove científica d'altas capacitats, atea, que es dedica a buscar vida extraterrestre escoltant les radiofreqüències emeses pels astres de l'univers en el marc del programa SETI de la NASA. Coneix a un predicador i teòleg, Palmer Joss, que està escrivint un llibre sobre la tecnologia i el seu impacte en el món.

Un dia arriba un missatge de les estrelles i tot canvia al seu voltant.

PREGA I... CONTACT

[Davant la mort del pare d'Ellie]

El mossèn a la jove Ellie: - [...] Hem d'aprendre acceptar la voluntat de Déu.

La jove Ellie: - Si hagués guardat la medicina al pis de baix hauria arribat abans.

[A Getsemani]

«Se n'anà per segona vegada i va pregar dient:

-Pare meu, si aquesta copa no pot passar lluny sense que jo la begui, que es faci la teva voluntat».

(Mt, 26, 42)

Què és la voluntat de Déu?

L'Ellie no pot acceptar com a voluntat de Déu una cosa tan greu com la mort del seu pare. Busca una altra resposta, amb un clar desig de fer-ho millor d'ara en endavant.

¿Les paraules del mossèn porten al no fer res i acceptar-ho tot tal com ve, perquè és la voluntat de Déu? ¿Les paraules d'Ellie porten, en canvi, al camí correcte, al millorar el món i evitar-ne els mals? On s'ha de recolzar la persona humana? En Déu o en les seves possibilitats?

Jesús no vol morir, però al mateix temps sent i sap que tot el que passarà va més enllà del seu sofriment. Accepta la voluntat de Déu. Molts altres cops Jesús havia evitat els que el volien capturar i continuava la seva missió en un altre lloc, però no aquest cop. Perquè Jesús busca el sentit profund de les coses.

Potser és bo fer el mateix: treballar com Jesús per construir el Regne de Déu, sense por d'anar al fons de les coses, i al mateix temps confiar en la voluntat última del Pare per comprendre la seva estimació i així superar els obstacles que no poden ser resolts amb mans humanes.

[L'Ellie va en cotxe travessant el desert cap a la base d'operacions, i tot és ple de gent fascinada pel missatge que s'ha descobert. Molts d'ells s'intenten comunicar a la seva manera amb els extraterrestres, alguns defensen amb violència verbal la fe en contra de la ciència, i d'altres veuen un sentit espiritual al missatge o busquen Déu, tot davant la mirada perplexa de la científica].

«Perquè en vindran molts que es valdran del meu nom i diran:

“Jo sóc el Messies”, i enganyaran molta gent.» (Mt, 24, 5)

Com saber si ens estan enganyant? Tot és vàlid? Qualsevol espiritualitat serveix? Com a cristià què en penses?

No és una pregunta fàcil. Però Jesús diu:

«Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida».

Allò que fas, allò que creus, té a veure amb el que Jesús era, feia i sentia? L'amor en el que creus és el de Jesús? La justícia en la que creus és la de Jesús? La felicitat que desitges s'assembla a la felicitat de Jesús?

La resposta a aquestes preguntes potser és més important que tots els prejudicis davant les creences dels altres.

[Ellie explicant el principi de la Navalla d'Ocham] (adaptat):

«- [...] diu que en igualtat de condicions l'explicació més simple és la correcta.[...] Què és més senzill, que un Déu Totpoderós i misteriós hagi creat tot l'univers i hagi decidit no deixar proves de la seva existència, o que en realitat Déu mai no ha existit i l'hem creat per no sentir-nos tan ínfims i sols? [Palmer]: - No ho sé, no concebo viure en un món sense Déu.[Ellie]: - Jo necessitaria proves.[Palmer]: - Estimaves al teu pare?[Ellie]: - És clar que estimava el meu pare.[Palmer]: - Dóna-me'n proves.»

«—Surt i estigues dret davant meu dalt la muntanya, que hi passaré jo, el Senyor. Aleshores s'aixecà de davant el Senyor un vent huracanat i violent que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques, però en aquell vent el Senyor no hi era. Després del vent va venir un terratrèmol, però el Senyor tampoc no era en el terratrèmol. Després del terratrèmol va arribar foc, però el Senyor tampoc no era en aquell foc. Després del foc es va alçar el murmuri d'un ventijol suau. En sentir-lo, Elies es tapà la cara amb el mantell.»

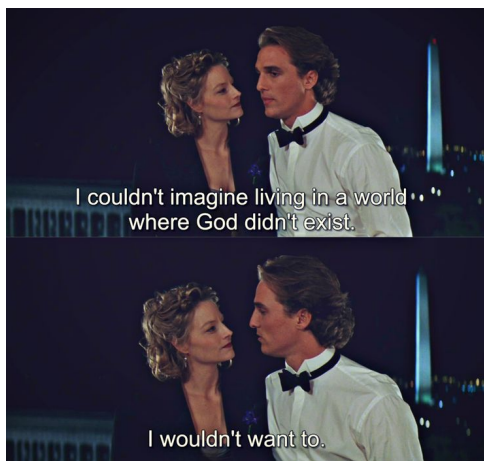
(1Re 19, 11-13a)

«—Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm. Llavors els justos li respondran: — Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't? El rei els respondrà: —En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»

(Mt 25, 34b-40)

Existeix Déu? On és? Realment no ha deixat proves de la seva existència, tal com diu Ellie en la pel·lícula? La creació és obra de Déu o de la naturalesa? I en aquest cas, la naturalesa, és obra de sí mateixa llavors?

Són preguntes complexes que la humanitat ha intentat respondre des dels principis.

I són preguntes que no podem respondre amb la lògica científica. La qüestió que caldria respondre abans és si la lògica científica és la única opció vàlida per interpretar la nostra vida.

Com a cristians, des de la fe, on trobem Déu? El sentim a prop en el nostre dia a dia? Necessitem proves? Necessitem que ens solucioni problemes a canvi de creure en Ell? Creiem que Déu és amor, tal com proposa Joan en una carta, o el mateix Palmer a la pel·lícula? Hi confiem prou com per descobrir-lo en els més petits detalls, com Elies, o en les altres persones, com ensenya Jesús?

«- Doctora Arroway, ve a nosaltres sense cap prova, sense documentació, sense artefactes, només amb una història que el mínim que es pot dir és que costa de creure. [...] Pretén que simplement agafem el que ens diu com un acte de fe? [...] ¿Per què no retira el seu testimoni i admet que aquest viatge al centre de la galàxia en realitat mai no ha existit?- Perquè no puc [...] Tot el que sé com ésser humà em diu que ha sigut real.»

«Quan vingué Jesús, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no era allà amb els altres deixebles. Ells li van dir: —Hem vist el Senyor. Però ell els contestà: —Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas.» (Jn 20, 24-25)

Tomàs tenia, en certa manera, una ment científica. S'assembla a l'Ellie de bona part de la pel·lícula, i també als funcionaris del govern que emeten el judici sobre el seu viatge.

Tomàs no anava en contra de Jesús, no el va negar, ni el va traïr. Però no podia creure en la seva resurrecció, tot i haver-lo acompanyat en els seus miracles. Tomàs sembla una persona del segle XXI: després de tants anys d'haver d'arraconar supersticions per poder avançar científicament, resulta que necessitem proves per a tot i creiem que el que no pot explicar la ciència no existeix.

Com a cristians també és possible sentir els dubtes de Tomàs, que són els d'Ellie i els de bona part de la nostra societat.

Però l'Ellie es troba al final de la pel·lícula en la difícil situació d'haver de defensar una creença pròpia (en aquest cas, l'existència dels extraterrestres) sense cap mena de prova. I la seva justificació també és vàlida per a nosaltres com a cristians:

si ens hem trobat amb el Senyor, tot el que sentim com éssers humans ens diu que Ell és amb nosaltres. Però cal una trobada amb el Senyor per creure que és viu, com també l'Ellie ha necessitat l'experiència d'una "trobada" per superar tots els raonaments en contra. I continuar escoltant.

